

че азъ признавамъ грѣха си и моля за прошка.
(Излиза).

Явява се Павелъ.

Павелъ. (Блѣдъ, като смъртникъ, съ подпухнали очи).
Кой гласъ ми се счу. (Спуска се къмъ вратата).

Д-ръ Тиховъ. (Хваща го за ржката). Пристори-
ло ти се е, Павле.

Павелъ. (Разтреперенъ). Азъ чухъ — чухъ не-
гова гласъ!

Д-ръ Тиховъ. Счуло ти се е. Седни де,
седни и се успокой.

Павелъ. (Седа на диванчето и отпуска глава. Дълго-
мисли, послѣ вдига глава и погледва Добря). Ами сега?

Д-ръ Тиховъ. Азъ ти казахъ, че небива да
мислишъ повече.

Павелъ. Да не мисля! Но ето азъ виждамъ
нейния умолителенъ погледъ. Тя молѣше за жи-
вотъ. Горката тя! Тя ме молѣше и азъ . . . азъ . . .
(Затуля си очитѣ). Какво сторихъ азъ, Добре?

Д-ръ Тиховъ. Прѣстани, Павле!

Павелъ. Азъ искамъ да не мисля; азъ ис-
камъ всичко да забравя, ала . . .

Д-ръ Тиховъ. Ти трѣбва да ме слушашъ,
инѣкъ азъ —

Мълчание.

Павелъ. И полицията ей сега ще дофтаса.
Всички вече знаятъ. И азъ човѣкътъ, който мислѣше
да сѣе миротворство, обичъ — убихъ! (Застава правъ).
Какво ще отговоря азъ!